

Den förseglade nektarn

En sammanfattad version Den förseglade nektarn
Ar-Rahiq Al-Makhtoom

Av: Safiur-Rahman Al-Mubarakphuri

Innehållsförteckning

1. Muhammeds barndom och uppväxt
2. Bahira och Muhammad
3. Muhammeds liv fram till profetskapet
4. Profetskapet
5. Kallelsen till islam
6. Spridningen och förföljelsen
7. Hamza ibn Abd al-Muttalibs islam
8. Omar ibn al-Khattabs islam
9. Quraysh förhandlar med Muhammad
10. Den sociala bojkotten
11. Sorgens år
12. Förkunnelsen utanför Mecka
13. Al-Isra och al-Mi'raj
14. Trohetslöftena
15. Livet i Medina
16. Slaget vid Badr
17. Islams framgång och inflytande
18. Profeten Muhammeds bortgång
19. Profeten Muhammeds egenskaper och sätt

Profeten Muhammeds liv

1. Muhammeds barndom och uppväxt

Muhammad föddes i Mecka en måndag morgon den nionde av Rabi al-Awwal. Hans mor hette Amina och hans far Abdullah. Fadern avled under en resa när han var tjugofem år gammal, och Muhammad fick därmed växa upp utan sin far. Hans familj tillhörde Hashimiternas ätt.

När farfadern Abd al-Muttalib fick veta att han hade fått ett barnbarn

begav han sig till barnets mor, tog gossen och gick till Ka'bah för att be till Allah och tacka Honom. Abd al-Muttalib gav pojken namnet Muhammad – ett ovanligt namn vid den tiden – och lät omskära honom på den sjunde dagen, i enlighet med arabisk sed.

Araberna i städerna brukade skicka sina barn till beduinstammarna i öknen, för att barnen skulle växa upp i en hälsosam miljö, lära sig ett rent och värtaligt arabiska och tillägna sig ett gott uppförande. Även Muhammad skickades ut till beduinerna. Han bodde hos en kvinna vid namn Halima och stannade hos henne tills han var fyra eller fem år gammal, varefter hans mor tog tillbaka honom.

När Muhammad var sex år gammal reste han med sin mor till Medina. På återvägen insjuknade modern och dog. Muhammad var nu sex år gammal och hade varken mor eller far. Farfadern Abd al-Muttalib tog hand om honom och älskade honom djupare än sina egna barn, alltid nöjd med vad gossen tog sig för. När Muhammad var åtta år gammal dog även Abd al-Muttalib, och Abu Talib – Muhammeds farbror – övertog omsorgen om honom. Abu Talib behandlade honom med stor kärlek och skyddade och bistod honom under många år.

2. Bahira och Muhammad

Under Muhammeds barndom och uppväxt inträffade många märkliga händelser. En av dem skedde när han var tolv år gammal och följde med sin farbror Abu Talib på en affärsresa till Syrien. När de nådde orten Busra mötte de en munk vid namn Bahira. Munken tog Muhammeds hand och utbrast:

”Det här är mästaren av alla människor. Allah kommer att sända honom med ett budskap som skall vara en barmhärtighet för alla skapade varelser.”

Abu Talib frågade förvånad: ”Hur vet du det?” Bahira svarade: ”När ni kom från Aqaba-passet bugade sig alla stenar och träd – något som de aldrig gör annat än inför en profet. Dessutom kan jag känna igen honom på profetskapets sigill vid hans axel, likt ett äpple. Vi har lärt oss detta ur våra böcker.”

Munken bad Abu Talib att sända tillbaka pojken till Mecka och inte föra honom till Syrien, av rädsla för vad judarna kunde tänkas göra om de fick se honom. Abu Talib lydde och skickade tillbaka Muhammad med några av sina manliga tjänare.

3. Muhammeds liv fram till profetskapet

Under sin ungdom arbetade Muhammad som fåraherde i Mecka. Han höll sig borta från sådant som var vanligt bland folket men klandervårt: avgudadyrkan, alkohol, hasardspel och förtryck av andra. Han avhöll sig från allt detta och utmärkte sig tidigt genom sin hederlighet och sitt vänliga sätt.

När Muhammad var tjugofem år gammal reste han till Syrien som köpman åt Khadija – en förmögen och högt ansedd affärskvinna som brukade anlita män att sköta hennes handel mot en del av vinsten. När Khadija fick kännedom om Muhammeds ärlighet, pålitlighet och goda karaktär önskade hon att han skulle handla för hennes räkning och erbjöd honom en större andel av vinsten än vad hon brukat ge andra. Med honom sände hon även sin tjänare Maysara.

När Muhammad återvände till Mecka hade Khadija tjänat mer än vanligt, och Maysara berättade för henne om Muhammeds fina sätt, ärlighet och uppriktighet. Många framstående män hade friat till Khadija utan att lyckas, men nu lät hon sin väninna Nafisa meddela Muhammad att hon önskade gifta sig med honom. Han antog förslaget och de gifte sig – Muhammad var tjugofem år och Khadija fyrtio.

Khadija ansågs vara den förnämsta bland sina ättlingar, välsignad med lycka och visdom. Hon var den första kvinna Muhammad gifte sig med och han gifte sig inte med någon annan under hennes livstid. Khadija födde alla hans barn utom Ibrahim: al-Qasim, Zaynab, Ruqayya, Umm Kulthum, Fatima och Abdullah. Pojkarna dog som spädbarn och alla döttrar utom Fatima dog under hans livstid. Fatima avled sex månader efter hans bortgång.

4. Profetskapet

När Muhammad närmade sig fyrtio års ålder brukade han begrunda skapelsen runt omkring sig. Han tog med sig korn och vatten och drog sig undan till bergen och ravinerna i Meckas omgivning. Hans favoritplats var en liten grotta kallad Hira, belägen bara ett par kilometer från Mecka. Där ägnade han sig åt dyrkan och eftertanke – framför allt under Ramadan – och hans hjärta plågades av den omoral och avgudadyrkan som omgav honom. Avskildhet och avstånd från tidens orenheter var en nödvändig del av hans natur.

När han var fyrtio år gammal hedrades han med profetskapet, under månaden Ramadan, i grottan Hira. En dag kom ängeln Jibril (Gabriel) till honom och sade: "Läs!" Muhammad svarade: "Jag kan inte läsa." Ängeln omfamnade honom hårt, släppte taget och upprepade: "Läs!" Samma svar följde, och ängeln omfamnade honom ännu hårdare. Vid det tredje tillfället reciterade ängeln de första verserna av Koranen, och Muhammad upprepade dem. Han skälvde av rädsla.

När han kom hem till Khadija sade han: "Hölj mig, hölj mig!" Hon lade en mantel över honom tills han lugnat sig, och lyssnade sedan till vad som hänt i grottan. Hon tröstade honom och lugnades ner. Därefter fortsatte uppenbarelserna att komma regelbundet, och Muhammad förstod med tiden att han hade utsetts till Allahs budbärare.

5. Kallelsen till islam

Mecka var arabernas centrum, med Ka'bah och dess avgudabilder som meckaböborna ansåg sig ha i uppdrag att skydda. Profeten Muhammuds uppgift var nu att kalla människorna till islam och leda dem på den rätta vägen – en uppgift som i den rådande miljön krävde orubblig beslutsamhet. Till en början skedde kallelsen i hemlighet.

Khadija, profetens hustru, var den första att anta islam. Zayd ibn Haritha, Ali ibn Abi Talib och Abu Bakr as-Siddiq var de första männen. Snart hade de blivit fler än fyrtio. Profeten undervisade dem i avskildhet, och bönen fastställdes tidigt som en obligatorisk rit: två raka'at på morgonen och två på eftermiddagen. Ängeln Jibril lärde profeten hur man utför wudu (den rituella tvagningen).

En dag när profeten och hans följeslagare bad i en dal bland bergen kom Abu Talib förbi och frågade vad de sysslade med. När han fick veta att det rörde sig om en obligatorisk bön uppmanade han dem att hålla fast vid den. Nyheten om deras tro spred sig snart över hela Mecka. Inledningsvis brydde sig Meckas ledare inte nämnvärt om profeten – de trodde att han bara var en filosof. Men snart ändrades inställningen och de började att vakta hans varje steg. Under tre år spreds islam försiktigt och i det dolda, tills det var dags att förkunna det öppet.

6. Spridningen och förföljelsen

Profeten Muhammad började öppet förkunna tron på Allah. Abu Talib lovade att skydda honom, men ville själv inte överge Abd al-Muttalibs

religion. Profeten varnade folket för Allahs straff och avslöjade vidskepelsernas och avgudadyrkanens innehållslöshet. Hans ord vände upp och ned på Mecka. Meckaböborna brast ut i förolämpningar och fientlighet – de anklagade honom för trolldom, galenskap och lögner.

Den grymste fienden var Abu Lahab – profetens egen farbror. Han tog initiativet till förföljelserna, följde profeten för att varna folk att inte lyssna på honom, och drev sina söner till att skilja sig från profetens döttrar Ruqayya och Umm Kulthum. Även Abu Lahabs hustru, Umm Jamil bint Harb, deltog aktivt i förföljelserna. Abu Jahl var en annan hänsynslös motståndare: mot dem med hög social ställning använde han förolämpningar och hot, medan han mot de svaga och skyddslösa tillgrip fysisk tortyr.

Tortyr och förföljelse drabbade framförallt de svaga i samhället som inte hade beskyddare. Månader av eskalerande våld ledde till att en grupp muslimer emigrerade till Abessinien (Etiopien), där kung Ashama an-Najashi – rättvis och rättfärdig – tog emot dem med gästfrihet. Quraysh försökte få kungen att lämna ut muslimerna, men han vägrade. Muslimerna levde i trygghet i hans land i flera år tills de återvände till Medina.

Muslimerna i Mecka utsattes emellertid för allt brutalare behandling. De icketroende övervägde till och med att döda profeten. Abu Jahl svor att krossa hans huvud med en sten, och Uqba ibn Abi Mu'ayt försökte strypa honom under bönen – men ingen lyckades skada honom allvarligt.

7. Hamza ibn Abd al-Muttalibs islam

En dag skadade Abu Jahl profeten i huvudet med en sten så att det blödde. När Hamza ibn Abd al-Muttalib fick höra detta skyndade han sig till Ka'bah, konfronterade Abu Jahl och tillkännagav offentligt att han följde sin brorson och att han trodde på hans budskap. Hamzas inträde i islam stärkte muslimerna avsevärt – han blev en mäktig kraft för den nya tron.

8. Omar ibn al-Khattabs islam

Tre dagar efter Hamzas övergång antog Omar ibn al-Khattab islam. Omar var känd för sitt modiga och beslutsamma sinne, fruktad och respekterad i Mecka, och hade till och med nyligen aktivt motarbetat den nya religionen – han var till och med på väg att döda profeten. Men efter sin omvändelse var muslimerna för första gången i stånd att be öppet vid

Ka'bah och utöva sina ritualer inför hela Mecka. Muslimernas ställning stärktes markant genom Omars inträde i islam.

9. Quraysh förhandlar med Muhammad

Strax efter Hamzas och Omars omvändelse avtog förföljelserna, då de icketroende insåg att tortyr inte längre gav resultat. Istället försökte de förhandla med profeten och erbjöd honom rikedomar, makt och till och med kungatiteln – mot att han upphörde med sin förkunnelse. Men ingenting hjälpte.

De icketroende lade då noggrant upp en plan för att döda profeten på ett sådant sätt att skulden inte skulle kunna hänföras till en enda person. Abu Talib anade oråd och samlade sina fränder från Banu Hashim och Banu al-Muttalib för att skydda profeten – troende som icketroende ställde upp, utom Abu Lahab.

10. Den sociala bojkotten

Eftersom de icketroende inte vågade döda profeten öppet – av rädsla för att det skulle utlösa blodshämnd – beslöt de vid ett gemensamt möte att bojkotta stammarna Banu Hashim och Banu al-Muttalib. De avbröt all handel, alla äktenskap och alla sociala förbindelser med dem, tills de lämnade ut profeten för avrättning. Överenskommelsen skrevs ned och förvarades i Ka'bah.

Stammarna drog sig tillbaka till en dal utanför Mecka. Tillgången på mat sinade nästan helt – de icketroende köpte upp all mat som anlände till Mecka för att hindra den från att nå de bojkottade. Det blev så svårt att de åt djurhudar och löv, och barnens skrik av hunger hördes vida omkring. Abu Talib var så orolig för profetens säkerhet att han varje natt lät profeten sova i hans säng tills övriga insomnat, för att sedan flytta honom till en annan plats – ett försiktighetsåtgärd mot möjliga lönmordsförsök.

Bojkotten varade i tre år. Den bröts till sist sedan Hisham ibn Amr och en grupp mekkaner vänt sig mot den. Abu Talib meddelade att profeten fått en uppenbarelse om att myrorna ätit upp allt på dokumentet utom Allahs namn. Al-Mut'im kontrollerade pergamentet och fann att det stämde. Bojkotten hävdades, och de bojkottade fick återvända hem. Trots detta klara tecken på profetskapets sanning ökade de icketroende bara i sitt förnekande.

11. Sorgens år

I månaden Rajab under profetskapets tionde år insjuknade Abu Talib och dog – sex månader efter bojkottens slut. Han dog som icke-troende, trots att profeten gjort allt i sin makt för att övertala honom att anta islam. Kort därefter dog Khadija, vid sjuttio årsålder, medan profeten var femtio. De hade varit gifta i tjugofem år och hon hade delat allt med honom under islams svåraste prövningar. Profeten sörjde djupt hennes bortgång.

Med Abu Talibens och Khadijas bortgång intensifierade de icketroende åter sina trakasserier. Profeten förlorade hoppet om att Meckas invånare skulle lyssna till hans budskap. Muslimerna utsattes för outhärdlig tortyr, och till och med Abu Bakr flydde mot Abessinien – men mötte Ibn ad-Daghina på vägen, som tog honom tillbaka till Mecka under sitt beskydd. Profeten erbjöds sedan giftermål med Sawda, som själv genomgått svåra prövningar för islams skull, och han accepterade.

12. Förkunnelsen utanför Mecka

Profeten utvidgade nu sin förkunnelse till orter utanför Mecka. Han begav sig till at-Ta'if, en stad ungefär sextio kilometer bort, för att kalla dess folk till islam. Men han möttes av fientlighet – de drev bort honom med stenkastning, så att blod rann nerför hans ben, och Zayd ibn Haritha som följt med honom skadades i huvudet. Trots alla motgångar fortsatte profeten sin förkunnelse och fann enstaka människor som tog emot hans budskap.

Abu Dharr al-Ghifari var en av dem. Han tillkännagav öppet att han hade blivit muslim och misshandlades nästan till döds av hedningarna. Så hård var den verklighet som mötte den som valde att tro på Allah under denna tid.

13. Al-Isra och al-Mi'raj – Nattresan och himmelfärden

Under profetskapets sista tid i Mecka gavs profeten att uppleva en av de mirakulösaste händelserna: nattresan och himmelfärden. Ängeln Jibril hämtade honom och på det välsignade ridet al-Buraq färdades han från Mecka till al-Masjid al-Aqsa i Jerusalem, där han ledde alla profeter i bön.

Därefter steg han uppåt genom himlarna och mötte i var och en av dem

en profet: Adam, Yahya (Johannes), Isa (Jesus), Idris, Harun (Aron), Musa (Moses) och Ibrahim (Abraham). Han nådde Sidrat al-Muntaha – det yttersta lotusträdet – och fick skåda al-Bayt al-Ma'mur, himmelens Ka'bah, där sjuttiotusen änglar ber varje dag utan att någon av dem någonsin återvänder dit före Uppståndelsens dag.

Där föreskrev Allah profeten att be femtio gånger per dag. På nedfärden mötte profeten Moses, som uppmanade honom att gå tillbaka och be om en minskning, eftersom hans efterföljare inte skulle orka. Profeten reste upp och ner upprepade gånger, och antalet böner minskades vid varje tillfälle, tills det slutligen fastställdes till fem dagliga böner. Moses uppmanade honom att be om ytterligare minskning, men denna gång underkastade sig profeten Allahs vilja och tackade.

14. Trohetslöftena

Muslimerna från Medina kom till Mecka och svor profeten sin trohet. Han sände Mus'ab ibn Umair till Medina för att undervisa dem i islams grunder. Mus'ab fullföljde sitt uppdrag med iver och framgång och återvände med glada nyheter om islams spridning i Medina. Året därpå anlände över sjuttio muslimer från Medina för att utföra pilgrimsfärden – och efter ett hemligt möte lovade de att skydda profeten som sina egna familjemedlemmar.

Detta lade grunden till muslimernas emigration till Medina. Emigrationen var förenad med stora faror – de riskerade att rånas eller dödas på vägen – men muslimerna gav sig iväg och de icketroende lyckades inte hindra dem i större utsträckning. Till slut återstod i Mecka bara Abu Bakr, Ali, profeten och de svagaste muslimerna som var oförmögna att emigrera.

De icketroende kallade till det allvarligaste mötet i sin historia och lade upp en plan: en ung man från varje stam skulle gemensamt döda profeten, så att ingen enskild stam kunde hållas ansvarig. Jibril uppenbarade planen för profeten och meddelade att det var dags att lämna Mecka. Profeten sade till Ali att sova i hans säng och hölja sig i hans gröna mantel, och sedan gick profeten ut ur huset – kastade en handfull stoft mot de väntande mordarna och reciterade Koranverser – och passerade dem osedd.

Profeten och Abu Bakr sökte skydd i en grotta på berget Thawr i tre dagar. Quraysh utlovade hundra kameler för var och en av dem. En av jaktsällskapen, Suraqa ibn Malik ibn Ju'sham, kom jakten mycket nära – men hans häst snubblade gång på gång och föll, och han förstod till sist

att det var en varning från Allah. Han bad profeten om förlåtelse, beviljades den, och vände tillbaka för att föra förföljarna på villovägar.

På vägen mot Medina mötte gruppen Abu Burda och sjuttio av hans män, som alla antog islam. När nyheten nådde Medina att profeten var på väg strömmade folket ut varje morgon för att välkomna honom. Hans ankomst var en stor dag i Medinas historia.

15. Livet i Medina

Efter tio år av otrolig tortyr i Mecka var livet i Medina ett helt annat. Muslimerna levde i fred och började bygga den islamiska staten – ett arbete som tog tid och krävde tålamod. Stadens befolkning bestod av tre grupper: troende muslimer, icketroende och judar. Det första profeten lät uppföra var en moské – ett centrum för bön, undervisning, rådpläging och alla angelägenheter som berörde det muslimska samfundet.

Profeten skapade broderskap mellan al-Ansar (Medinas hjälpare) och al-Muhajirun (emigranterna). Han parade ihop dem i par, och om den ene dog fick den andre ärva honom – tills en koranvers vid slaget vid Badr ändrade arvsreglerna. Detta brödraskap fostrade en enastående generositet. Sa'd ibn ar-Rabi erbjöd sin bror Abdurrahman ibn Awf hälften av allt han ägde och till och med att skilja sig från en av sina hustrur. Abdurrahman tackade men avböjde och bad bara att bli visad vägen till marknadsplatsen.

Profeten strävade efter att skapa fredliga förbindelser med alla stammar och folk runt Medina. Han slöt en överenskommelse med judarna om ömsesidig trosfrihet och gemensamt försvar mot yttre fiender, med Allahs och profetens skiljedom vid oenighet. Medina blev härmed en förbundsstat med profeten som ledare.

Quraysh var förargade och avundsjuka. De övervakade och trakasserade muslimerna som fanns kvar i Mecka och skickade hotbrev till Medina. Allah tillät nu muslimerna att gå i strid. Muslimerna påbörjade militära aktioner – patrullering av vägar, uppbyggnad av allianser och skydd av handelsvägar – för att visa att de inte längre kunde angripas utan följd.

16. Slaget vid Badr

Muslimerna planerade att fånga en karavan från Syrien ledd av Abu Sufyan, lastad med stora rikedomar som ursprungligen tillhört de

emigrerade muslimerna. Den muslimska styrkan bestod av cirka trehundra man, med enbart två hästar och sjuttio kameler. Quraysh samlade en armé på ettusentrehundra soldater – hundra ryttare och sexhundra rustade krigare – brinnande av hämndlystnad.

Abu Sufyan lyckades undvika muslimerna och skickade bud till Mecka att karavanen var räddad och att armen kunde återvända hem. Men Abu Jahl övertygade majoriteten att fortsätta mot Badr för att slå muslimerna och hävda Qurayshernas överlägsenhet. Ungefär trehundra man vände tillbaka till Mecka.

Profeten höll råd med sina män. Al-Miqdad ibn Amr stod upp och sade: "Vi ska inte säga som Israels barn sa till Musa: 'Gå du och din Gud och slåss, vi stannar här.' Utan vi säger: 'Gå du och din Gud och slåss – vi slåss vid din sida.'" Sa'd ibn Mu'adh, som representerade al-Ansar, förklarade deras ovillkorliga lydnad och beredvillighet att slåss vid profetens sida.

Striden inleddes. Allah sände tusen änglar till muslimernas hjälp. Abu Jahl försökte uppmuntra sina män men förmådde inte hejda flykten. Två unga ansaritter dödade Abu Jahl, och Abdullah ibn Mas'ud avslutade hans liv och förde hans huvud till profeten. Muslimerna segrade: fjorton muslimer och sjuttio av de icketroende föll, och lika många tillfångatogs.

Profeten gick på tredje dagen runt bland de stupade Quraysh-ledarna, nämnde dem vid namn och yttrade: "Ni skulle ha trott och lytt Allah och Hans sändebud." Omar frågade förvånat hur han kunde tala till livlösa kroppar. Profeten svarade: "Vid Honom i vars hand Muhammeds själ är – ni hör mig inte bättre än de gör."

Fångarna behandlades väl och lösen förhandlades fram. Nederlaget var en skam och en djup sorg för Mecka och väckte en intensiv önskan om hämnd. Det var det första slag muslimerna utkämpade och vann – med Allahs vilja.

17. Islams framgång och inflytande

Islam spred sig över hela Arabien. Allt det dåliga från jahiliyyan – okunskapens tid – försvann. Överallt hördes vittnesbördet om Allahs enhet, och böneutropet (adhan) ljöd fem gånger om dagen. Stammar och folk förenades i dyrkan av Allah.

Det fanns inte längre förtryckare och förtryckta, herrar och slavar, angripare och angripna – alla var slavar inför Allah och underkastade sig

Hans vilja. Social rättvisa och mänsklig enhet rådde. Islam befriade samhället från korruption, orättvisor, grymhet och åtskillnad. Det satte upp en värld med fasta och rena grundvalar: frihet, sanning, värdighet och förnyelse. Aldrig i Arabiens historia hade en tid präglats av sådan religiositet och ljus som denna.

18. Profeten Muhammeds bortgång

Profeten genomförde sin sista pilgrimsfärd, Hajj, och höll sitt avskedstal inför folkmassorna. Måndagen den tjugonionde av Safar i det elffte året efter hijran insjuknade han. Under elva dagar ledde han muslimerna i bön trots sjukdomen. När tillståndet förvärrades frågade han sina hustrur var han fick vistas, och de lämnade valet till honom. Han valde att tillbringa sin sista vecka i Aishas rum.

När han kände sig något bättre höll han ett tal och varnade folket för att göra hans gravplats till ett ställe för dyrkan. Sedan erbjöd han sig frivilligt att utstå hämnd för alla kränkningar han möjligen – men utan avsikt – hade tillfogat någon. Fyra dagar innan sin bortgång var han för sjuk för att gå till moskén. En eller två dagar innan döden kände han sig tillräckligt stark för att leda bönen sittande.

En måndag vid Fajr-bönen lyfte profeten gardinen till Aishas rum och betraktade sina följeslagare medan de bad. Han log mot dem. Det var hans sista leende. Han skulle inte leva till nästa bönetid. Profeten Muhammad dog i Aishas famn, måndagen den tolfte av Rabi al-Awwal i det elffte året efter hijran. Han var sextiotre år gammal.

19. Profeten Muhammeds egenskaper och sätt

Ingen man i hela världen har blivit så ärad och älskad som profeten Muhammad. De som kände honom var gripna av beundran och tillgivenhet. Umm Ma'bad al-Khuza'iyya, vars tält profeten passerade under sin emigration från Mecka, beskrev honom för sin man med dessa ord:

"Han var begåvad med en naturlig värdighet och ett brett ansikte. Hans sätt var fint. Magen hängde inte. På hans huvud fanns ett rikligt hår. Han hade svarta, djupa ögon. Håret var glänsande och svart, med en tendens till vågighet och bar längre. Hans röst bar med auktoritet. Hans huvud var välformat med en smärt nacke. Hans uttryck var tankfullt och förädlad, fridfullt och upphöjt. Man fascinerades av honom på avstånd men så fort

han kom nära förvandlades fascinationen till tillgivenhet och respekt.”

Ali ibn Abi Talib beskriver honom: ”Allahs sändebud var varken överdrivet lång eller alltför kort – av medellängd bland sina vänner. Håret var varken lockigt eller rakt utan mittemellan. Ansiktet var tämligen runt. Han hade svarta, stora ögon med långa ögonfransar. Hans leder och axlar var kraftiga. Han hade tjocka handflator och fingrar. När han vände sig om, vände han hela kroppen. Han var den mest generöse och modigaste av dem alla.”

Profeten Muhammed var ett mönster i sin felfria karaktär och sina ädla egenskaper – en hederlighet, ärlighet och pålitlighet som erkändes enhälligt, även av hans fiender. Han var alltid mån om sina medmänniskor, vänlig mot djuren och delade rikt med sig av vad han hade. Han var tålmodig, förlåtande och uthållig. Hans gästfrihet och generositet var makalös och han nekade aldrig någon som frågade honom om något.

Han var den blygsammaste och sänkte alltid sin blick. Han stirrade aldrig på någon. Han var den rättvisaste, anständigaste och sannfärdigaste i sitt tal och den mest hedervärde av dem alla. Han kallades al-Amin – den pålitlige – redan innan profetskapet, och folk vände sig till honom för att lösa tvister och söka råd.

Han förbjöd folk att resa sig för honom och satte sig bland sina följeslagare som om han vore en vanlig man bland dem. Han lagade sina egna sandaler och kläder, och om han en gång reste med sina följeslagare tog han del av de gemensamma göromålen: när de skulle laga mat yttrade han: ”Jag kan samla ved.” De sade: ”Vi besparar dig det.” Han svarade: ”Jag vet att ni kan – men jag ogillar att vara privilegierad. Allah ogillar att se en av sina tjänare sättas framför de andra.”

Han var alltid gladlynt, mild i humöret och aldrig vulgär eller oförskämd. Han förebrådde inte, sökte inte fel hos andra och var fri från all arrogans. När han talade lyssnade följeslagarna med sänkta huvuden och djup koncentration. Hans skratt var inte mer än ett leende. Han var den bästa av alla människor som Allah har skapat.

صلى الله عليه وسلم

Må Allahs frid och välsignelser vara med honom